

tik do Jakutske republike z vso našo morskobaljo.

Karta kaže natanko s črto zaznamovano vse to ozemlje, katero naj bi obsegala »velika Japonija«. Po tem načrtu bi bila Rusija popolnoma odrezana od Tihega morja. Celi Daljni vzhod s Primorjem, z vsem morskim obrežjem in Kamčatko bi padel v japonsko žrelo.

Toda ruski vojaški poveljnik govori dalje: »Na Japonskem so tudi take vroče glave, katere predlagajo, da se ustvari »največja Japonija«. Ta naj bi obsegala Mandžurijo in velik del Kitajske, Avstralijo, Tihomorske otoke, del Aljaske, našo Jakutsko republiko in velik del vzhodne Sibirije, vključivši Irkutsk. Osvojitev Mandžurije je šele prvi korak, za katerim se skriva resna opasnost, da v prvi vrsti napade Rusijo.«

Karta ima zopet z debelo črto zaznamovane vse te kraje »največje Japonije«. Pa ne samo to, na notranji strani črte — torej v načrtu »največje Japonije« — so tudi Filipinski otoki, Nova Gvineja, Holanski sundski otoki Sumatra, Java itd. s polotokom Malaka. Torej tudi Singapur je v načrtu. Imperializem Japonske je torej res nenasitljiv.

Ukrcanje francoskih kaznjencev na Hudičev otok ob zapadni obali Južne Amerike.

V svojo malho želijo pobasati celo vzhodno Azijo z vsemi otoki, Avstralijo in del Amerike.

Sovjeti so bili dolgo časa zaverovani le v marksizem, vse drugo so zanemarljali. Stalin se je svoj čas izjavil, da pljune na Sibirijo. To so gotovo slišali Japonci, zato so s tako predrznostjo zasedli Mandžurijo in zdaj resno grozijo moskovskim marksistom.

Toda ti so se streznili. K marksizmu so prilili nekaj nacionizma. Položaj se je spremenil. In v Moskvi je prevladal vpliv tistih, ki so za odločen nastop proti japonskemu imperializmu. Začele so se vojne priprave. Sibirski železnica je prišla pod vojaško upravo, moštvo so začeli prevažati na Daljni vzhod, ravno tako tudi material vseh vrst.

Armada na Daljnem vzhodu je razdeljena v zapadni in vzhodni del. Zapadni del ima svoje središče v Čiti, kjer se nahaja štab poveljnika Uboreviča, ki se je že leta 1921—1922 boril proti Japoncem in belogardistom.

Vzhodni del rdeče armade ima svoj

V taki kočiji se pelje vsikdar angleški kralj k otvoritvi parlamenta.

in naglostjo rasti: polja, vrtove in pašnike v prave pušcave. Po dolgih poskusih se je osrečilo, da so vzgojili posebno vrsto argentinskih molov, kojih ličinke so največji sovražnik kaktusa. Le samo ličinke tega mola so očistile že tisoče in tisoče kvadratnih kilometrov nekdanj najboljša zemlje od nadloge kaktusa.

Sedmorčki.

V angleški Gujani v Južni Ameriki je poročila neka ženska v Georgetownu sedmorčke. Mati in otročki so vsi zdravi.

Iz zgodovine rokavice.

Mar li ima tudi rokavica svojo zgodovi-

pa sem le neznatna, mlada učiteljica. Ali mi boste odbili, če vas prosim, da mi bodite svetovalec in prijatelj? —

Kako topla majska noč!

Najraje bi jo bil potegnil na moje srce in jo prosil: »Bodi moja! Bodi moja nevesta! Bodi moja žena!«

Toda premagal sem se in le rekel: »Seveda, ljuba Erika, vedno in za vselej vam hočem biti dober prijatelj.«

Dvanajsto poglavje.

Timova usoda. — Naš vaški pismonoša. — Ljubzenska tragedija obeh dvojčk.

Pri šoli smo se poslovili. Šel sem z Boltežarjem nekoliko poti sam. Rekel sem:

»Gospod Boltežar, danes ste nekaj namignili, da imate nov sum radi Biankinega umora.«

»Nikakršni nov sum ni. Že dolgo imam ta sum, ki se vedno bolj zgoščuje.«

»Ali mi ne marate povedati?«

»Ne.«

Šla sva dalje, govorila o tem in onem in se ločila tam, kjer se dvigne cesta proti moji hiši gori. Ko sem bil storil komaj sto korakov, je zakričal Boltežar za menoj:

»Gospod Hubert!«

Vrnil sem se k njemu.

»Ali mi obljubite, da o tem, kar vam sedajle povem, nikomur ne boste nič pravili, da meni pri nameri, da dobim v roke Biankinega morilca, ne boste ravnali nasproti?«

»Seveda, to vam že obljubim. To se samo ob sebi razume.«

»Lepo. Potem vam kratko in malo povem, kdo je Biankin morilec — vaš Tim!«

»Tim? — Moj sluga Tim?«

»Da. Le ne smejajte se! Ne mislite, da si izmišljam take reči samo iz ljubosumnosti radi dvojčk pri »Grozdu«, ki mi jih obe skupaj lahko ukradejo — ne, iz svoje zapisnice vam lahko dokažem, da sem si že pet dni po umoru zapisal ime Tim z velikim vprašajem. No, glejte, nisem detektiv, kakor pripovedujejo o njih v pregroznih povestih, uradni predstojnik sem, policijski